

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 25.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366985904/facsimile.pdf> (tilgået 02. december 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Jochum sad imidlertid og var færdig at forgaae af Harme og Skamfuldhed over den Spot, hans gode Herre maatte udstaae: »Jeg vil ride efter dem – raabte han – og fortælle dem den hele Historie, jeg kan ikke holde ud, at see Jer haanet og foragtet for min Skyld.»

»Jeg vil slaes med dem – sagde Holger – saa er den Sag klar.« – Neppe vare de stegne paa deres Gangere, førend de hørte et Jammerskrig i Skoven. De sprangte strax derhen, hvor Lyden kom fra, og saae nu Prindsessen forfulgt af et rasende, saaret Vildsvin, og medens Ridderne gjorde Anstalter til at komme hende til Hjælp, havde Holger allerede fældet Vildsvinet. Da Faren var forbi, kom først Ridderne med megen Iver for at hjælpe hende.

»Jo I ere nogle dygrige Karle – sagde Holger – har I nu Lyst til at slaes med mig, saa kom!«

Ridderne vidste ikke, hvad de skulde troe om denne pludselige Forandring hos den fremmede Yngling, hvis Feighed og Ubehændighed i ridderlige Øvelser de troede sig noksom overtuede om. »Han forstaaer nok bedre, at slaes med Svinn end med Mænd,« sagde de, og der foer strax en Ridder imod ham; men som til Alles Forbauselse blev kastet af Sadeln som en Vante, og da det saaledes var gaaet den Anden og den Tredie med, afbrød Prindsessen Kampen, og erklærede Holger for den tapreste Ridder af dem Alle.

»Saamange har endnu Ingen overvundet idag – sagde hun – I har gjort mere, ædle Fremmede! end at fægte for min Farve og for Spøg, I har kæmpet for mit Liv, og det for Alvor; drag nu med mig, og lad Kongen, min Fader, bevise Eder sin og min Erkjendlighed!«

Holger kunde ikke afslaae den skønne Prindsesse denne Bøn, som blev ledsaget af et Blik, der syntes at love ham en større Lykke, end den dristigste Ridder havde vovet at drømme om. Men dette Blik syntes først Holger ganske at forstaae, da det i flere Dage ret ofte havde mødt ham, medens han levede ved Hoffet, som en fyrstelig Gæst, i al mulig Glands og Herlighed. Dog var Prindsessen ikke den eneste Skønne, som betragtede den unge Helt med saa kjærlige Øine. Det var Tilfældet med alle de Damer, som saae ham, fra den Høieste til den Ringeste, fra den halvvoxne Pige til den ældste graahærede Matrone; thi uden at han vidste det, var den Egenskab forbundet med hint gyldne Haar, som han bestandig bar om sin Hals, at det, uden at forandre hans Udseende, som af Naturen var skjønt og indta-